Analize și opinii

Alexandru Racu: Secta tefelistă e cea care ne-a tot spus în acești ani că după Ucraina urmăm no

Acum 9 minutes 14 Vizualizari 5 Timp de citire

Țin minte o dezbatere electorală dintre Petrișor Peiu și Claudiu Năsui care a avut loc cu câteva zile înainte de alegerile parlamentare. Peiu spunea că AUR vrea doar să aducă în discuție oportunitatea reintroducerii unei forme de serviciu militar. Nu era clar ce și cum, dacă urma să fie voluntar sau obligatoriu, dacă era o revenire la stagiul militar sau doar niște pregătiri estivale pentru elevi și studenți unde s-ar putea învăța unele chestii utile, după părerea mea, nu doar pentru eventualitatea unui scenariu de război, ci și pentru eventualitatea unor dezastre naturale sau accidente care necesită acordarea primului ajutor (tot mai multe, în ultima vreme, iar asta din pricina incapacității statului român de a-și proteja cetățenii).

Deși până la urmă Moșteanu a instituționalizat sugestia lui Peiu de atunci sub forma reintroducerii stagiului militar voluntar și i-a luat recent cu arcanul pe rezerviști, la vremea respectivă Năsui urla la un Peiu mai degrabă defensiv că AUR vrea să reintroducă armata, ceea ce în opinia lui Năsui echivala cu o încălcare a drepturilor omului. Doar că nu AUR, ci USR era partidul care pleda pentru înarmare și escaladare, ca unică metodă de a-l opri pe Putin, în timp ce AUR pleda pentru prudență și negocieri. Însă tot USR urla la AUR că încalcă drepturile omului prin simplul fapt că aducea în discuție oportunitatea reintroducerii unei forme de pregătire militară. Adică, pentru a-l parafraza pe Caragiale, o aberație de tip “să fie război, primesc, dar să nu se facă armată că se încalcă drepturile omului”. Noaptea minții.

Secta tefelistă e cea care ne-a tot spus în acești ani că după Ucraina urmăm noi, că Putin are de gând să ajungă până la Atlantic, că nu se poate discuta cu Putin și că singurul tip de argument pe care îl înțelege acesta din urmă e forța, că trebuie să tăiem de oriunde ca să investim în înarmare ca unică metodă de a descuraja o agresiune rusească, că avem nevoie de NATO și mai ales de SUA ca de aer. Au repetat cuvânt cu cuvânt narativa belicoasă a puterii de la Kiev (nu discut aici dacă e adevărată sau nu) și le-au băgat-o pe gât românilor, etichetându-i drept putiniști pe toți cei care refuzau să înghită. Ba chiar au aplaudat anularea alegerile pe motiv (care încă rămâne să fie probat) de omu’ rușilor.

Însă tot secta tefelistă a umplut între timp instituțiile statului român de tefelei care s-au întrecut în declarații anti-Trump, chiar acum când respectivul a redevenit comandantul suprem al armatei americane. Un alt exemplu de incoerență năucitoare. Evident, niciunul dintre ei nu a schițat măcar un gest de protest atunci când, pentru a-i face pe plac lui Trump, statul român s-a angajat, în plină criză bugetară tratată prin măsuri brutale de austeritate, să mai cheltuie încă 3 procente din PIB pentru apărare, nici atunci când Ursula a mai dat încă o lovitură greu încercatei economii europene (și deci și celei românești) prin semnarea unui nou acord comercial cu SUA, deopotrivă ruinător și umilitor.

Câteva milioane de joburi și de beneficiari de asistență socială pot fi sacrificați. Însă nu și câteva cariere de civili tefelei, fără de care România nu ar avea cum să supraviețuiască, chiar dacă fix aceiași oameni ne spun că principala amenințare la adresa României, de natură existențială, este Rusia, de care doar SUA ne poate apăra.

Ce rezultă din toate acestea?

Întâi de toate că asemeni proletarilor lui Marx, tefeleii lui Soros (și ai altora de la care au primit finanțări) nu au patrie. Ei sunt dispuși să te bage în război sau să te lase fără apărare în fața unor amenințări existențiale pe care tot ei le agită atâta timp cât ambele manevre servesc mărețele idealuri globale ale tefelismului, care e

În al doilea rând, activismul tefelist e incoerent. Nu e o strategie logică de tip dacă vrei să ajungi în punctul B trebuie să treci prin punctul A, dacă vrei să câștigi partida cu Putin trebuie să sacrifici niște pioni ș.a.m.d. Ci e pe bază de isterie, chiar și atunci când ne isterizăm pentru sau împotriva unui mijloc absolut necesar pentru atingerea unui scop, pe care tot noi îl declarăm drept scop suprem care justifică orice sacrificiu.

În fine, ultimul lucru pe care sunt dispuși să-l sacrifice acești agitatori care se simt chemați să mâne popoarele într-o direcție sau alta e propria bunăstare și carieră. Asta e prioritatea zero. Orice altceva se poate negocia sau sacrifica.

De câte ori v-au spus toți politrucii ăștia să stați cuminți în banca voastră, să nu comentați, să nu gândiți cu propria minte, să nu ridicați capul din pământ că noi suntem prea amărâți ca să ne permitem să fim independenți, să lăsați orgoliile la o parte și să-i pupați Marelui Licurici mâna și alte organe, zicând mersi că a catadicsit să-și aducă militarii aici, să vă dați la o parte din calea integrării euroatlantice care se identifică fără rest cu interesul național? Ei bine, ziceți-le ăstora acum, în vreme de război, când zice-se că avem nevoie de americani mai mult decât oricând, să facă un pas în spate sau măcar “să se consulte cu aliații americani” atunci când fac numirile în guvern.

Dintr-o dată, cei care au predicat o viață întreagă etica încovoierii au devenit falnici ca brazii, chiar dacă n-au rădăcini adânc înfipte în pământul patriei, singura legătură cu acesta fiind cea în care joacă rolul de mijlocitori ale unor noi privatizări ale resurselor subsolului, ci doar se agață ca iedera de aceleași rețele de navetiști care leagă societate civilă globală de statul român.

Autor: **Alexandru Racu**

Despre autor

editor